

Guds svaghed

Kristus betyder *den salvede*, den med Guds Ånd salvede, altså den *kraftens* og *visdommens* Ånd hviler over i hele sin fylde.

Derfor kan han »naturligvis« ikke være kraftesløs, svag og dåragtig! Det siger sig selv! Sådan ræsonnerer ethvert fornuftigt menneske! Og for det religiøse menneske er det en forargelse, at den salvede hænger på et kors, udspilet i magtesløshed, bespyttet og bespottet. Den, der udgiver sig for at være Guds Kristus, men ender sådan, han er ganske enkelt en Guds-bespotter! Han har sagt, at han er Kristus, den med krafts, styrkes og visdoms Ånd udrustede, men se, hvor ynkelig han er! Derfor håner de ham og mener at være på Guds side med deres spot og hån; de forsvarer Gud imod en sådan dåre!

Også for apostelen *Paulus* havde det engang været utænkeligt, at denne korsfæstede skulle være Guds Kristus, thi magtesløshed og salvelse var for ham to uforenelige modsætninger. Har man Guds Ånd, da triumferer man i enhver situation og udretter altid mægtige ting!

Men så åbnede Gud i sin barmhjertighed hans øjne, og så forstod han, at her var tale om *Guds* svaghed, og at den var ensbetydende med Guds kraft!

Guds svaghed

Det er et betagende udtryk, som man gør vel i at være stille for. Det siger os for det første, at det er en svaghed, som intet menneske nogen sinde har kendt til, og som intet menneske ville kunne bære. Men Kristus bar den – se det Guds lam, der bærer verdens synd! – han bar den stille uden at oplade sin mund.

For det andet siger det os, at det ikke drejer sig om en svaghed, der er påtvunget ham imod hans vilje, men at det er en svaghed, han tog på sig af egen fri vilje, fordi så højt elskede han os.

Han, der er salvet med styrkens og kraftens Ånd, kommer ind i et forfærdeligt mørke – for din skyld!

Han opgiver ånden og dør – for din skyld!

Han dør ikke på sygesengen, omgivet af sine kære, men på et kors mellem to misdædere, forladt af alle – for din skyld!

Så svag, så svag – men netop i denne svaghed er han Guds kraft til frelse i fuldeste mening for enhver, der tror.

Han havde udført mange mægtige gerninger, bl. a. opvakt *Lazarus* fra graven. Alle disse mægtige gerninger var i menneskers bedømmelse et udslag af, at han havde kraft, men korset var et udtryk for,

at han alligevel ikke havde kraft nok, men var svag!

Da han gav de blinde deres syn, de døde deres høreelse, og især da han rensede spedalske, uddrev onde ånder og opvakte døde, da var han Kristus, Guds salvede, men da han hang udspilet på sit kors, da var han det alligevel ikke!

Ak, hvor er menneskers tanker overfladiske og forhastede! Om han så havde helbredt alle de syge i Israel og oprejst alle de døde, havde han ikke dermed frelst en eneste! Der skal langt mere til end undere og tegn, for at en synder kan blive frelst og få det evige livs gave. Ved sin kraft (således som de forstod den) kunne han ikke frelse en eneste; kun ved sin svaghed kunne han frelse enhver, som tror ham!

Derfor er Guds svaghed udfoldelsen af hele hans frelsende kraft. Guds svaghed er sandelig stærkere end menneskene, og Guds dårskab er viisere end menneskene.

På Nyborg Strand sagde en yngre broder i Herren: »Se Guddommen bøjer knæ for beskidte mennesker og vasker deres fødder!« Her kan vi fortsætte: »Han bøjer hovedet i den totale magtesløshed for dem!« Dermed renser han dem fra al deres synd og fremstiller dem ustraffelige for Gud i retfærdighed og hellighed – altsammen i kraft af sin svaghed helt indtil døden på et kors.

Forkyndelsen

Paulus ville i sin forkyndelse ikke vide af noget andet end Jesus Kristus, den salvede, og det som korsfæstet.

Ham forkyn-der vi, skrev han til kolosenserne.

At forkyn-der er en af de mest ansvarsfulde opgaver, der kan betros et menneske, thi det er at tale på Guds vegne. Det er at udsige, hvad Gud vil have sagt.

Ingen har varetaget den opgave mere ansvarsbevidst og hengivet end apostelen Paulus. Han kom ikke med fremragende veltalenhed eller visdom, men i svaghed og frygt og megen bæven (1. Kor. 2,1-5). Kun på den måde kan man forkyn-der, at Kristus lod sig korsfæste for vor skyld. Ordet om Guds *svaghed* kan ikke forkyn-deres med menneskelig kraft og imponerende veltalenhed. Ordet om Guds *dårskab* kan ikke forkyn-deres med menneskelig visdom og klogskab. Det er for *guddommeligt* for os allesammen. Enhver, der har personlig berøring med det, bærer for at komme til at forplumre det. Det er også for *helligt* for os allesammen. Ingen, der kender det, har let ved at tale om det, som

om det var noget, han beherskede. Et ord for meget – et ord for letsindigt – og du føler i din ånd, at du har skygget for Guds herlighed på Kristi åsyn, som han hænger der på sit kors. Derfor kom Paulus altid i svaghed, frygt og megen bæven; det betød ikke, at han havde kastet sin frimodighed bort, men at hans frimodighed ikke havde det mindste islæt af letsind, overfladiskhed og letkøbthed, men var *Åndens* frimodighed i modsætning til *kødets*.

Kun således virker Guds kraft. På korset fremtrådte Guds kraft som den yderste svaghed. I al sand forkyndelse fremtræder den på tilsvarende måde. Kristi kors var Guds kraft virksom i Guds svaghed. *Ordet* om korset eller korsets ord er Guds kraft virksom i forkyn-derens og forkyn-derens svaghed.

Ingen, der stod ved korset, kunne forstå, at det var Guds frelse, der da blev fuldbragt. Ingen menneskelig visdom eller menneskelig kraft kunne hjælpe nogen til at fatte det. Gud måtte føde dem på ny, så de fik nye øjne til at se med og en ny forstand til at forstå med – først da forstod de det!

Sådan også med forkyndelsen. Ingen, der hører Ordet om korset, kan af sig selv forstå, at det ord kan frelse ham, og ingen menneskelig visdom med alle dens argumenter kan hjælpe ham til at fatte det, lige så lidt som nogen menneskelig kraft. Han må fødes påny for at fatte det, og det under kan kun Guds Ånd virke. Men Ånden hindres af enhver form for menneskelig, kødelig kraft og visdom; derfor må forkyn-deren afklædes dette, thi så kan Guds Ånd atter virke med kraft til genfødsel, skønt der ikke synes at være andet end svaghed til stede. Det er dette, Paulus mener, når han siger, at hans tale og budskab ikke virkede ved visdoms overtalende ord, men ved Ånds og krafts bevis, for at deres tro ikke skulle bygge på menneskers visdom, men på Guds kraft, som de altså selv havde erfaret, da den opvakte dem fra døden i synd og overtrædelse og omskabte dem til nye skabninger i Kristus Jesus (1. Kor. 3,4-5).

Men, indvender mange, Kristus er jo *opstanden* fra de døde og sidder ved Faderens højre hånd i herlighed – al magt i himmel og på jord er i hans hænder – så kan der da ikke længer være tale om svaghed og magtesløshed. Nu må forkyndelsen være anderledes – nu må det være sejr, sejr, sejr! Nu fremtræder Kristus da i kraft, ikke længer i svaghed!

Der er næppe i dag nogen, der bedre end apostelen Paulus ved, at Kristus er sandelig opstanden, thi Paulus havde set

den opstandne og herliggjorte Herre. Der er heller næppe nogen, der kan måle sig med Paulus i henseende til Åndens udrustning og kraft, thi ingen kan tilnærmelsesvis sammenligne sin tjeneste med apostelens. Han er forud for, ja, *langt* forud for enhver af dem, der med rette eller urette anses for Herrens tjenere i dag.

Jo, Paulus vidste, at Kristus er opstanden, og Paulus vidste, hvad det er at være udrustet med Guds Ånd – han vidste det bedre og inderligere end vor tids kristne, men alligevel ville han ikke vide af andet end Jesus Kristus og det som korsfæstet. Hvorfor ikke? Fordi den opstandne Herre og Frelser stadig møder os, *ikke* fra sin herlighed, men fra sin fornedrelse, d.v.s. fra sit kors!

Lad os betragte det lidt nærmere!

Herren kan *for det første* ikke møde os i sin herlighed, så længe vi er i dette lege-me, thi da ville det være ude med os. Der hersker fortsat så megen ufuldkommenhed og syndighed i os, at det ville være ude med os, hvis Herren holdt møde med os i *herlighed og majestæt*. Hans lys er så *skarpt*, hans herligheds glans så *overvældende*, at vi ville gå til grunde ved et direkte møde med den.

For *det andet* trænger vi til ny *nåde* hver dag, hver morgen, og hvor får vi den? Hvor modtager ufuldkomne mennesker nåde og ny kraft? Hvor udslettes alle vore synder som morgentågen for den opgående sol? Hvor finder vi trøst for al vor elendighed? Kun »ved korsets fod hos Jesus« – ved korsets fod hos den Jesus, der er opstanden, men altid viser os korsmærkerne i sine hænder og fødder – den Jesus, der i alle evigheder er *Lammet, det slagtede*.

For *det tredje* samler *Helligånden* altid vor opmærksomhed om Ham, der gav sig selv hen for vor skyld, og herliggør ham der, hvor han er allermost herlig, nemlig i selvpofrelsen på korset for vor skyld!

Alt dette vidste den store apostel langt

bedre end vi, derfor ville han ikke vide af andet end Jesus Kristus og det som korsfæstet, og derfor fremtrådte han ikke som en vældig »Åndens mand«, men i svaghed, ja i frygt og megen bæven – han var jo netop en Åndens mand og fremtrådte derfor modsat af, hvad kødelige kristne forstår derved.

Ville Paulus da ikke vide af Helligånden og dens kraft? Lad mig gentage: ingen, der i dag taler om Helligånden og dens kraft, kender den tilnærmelsesvis så godt som apostelen – så Paulus vidste nok, hvad han gjorde, da han ikke forkyndte hverken Helligånden eller dens kraft, men Jesus Kristus og det som korsfæstet. Thi hvad udvirkede han derved? Just det, som de, der forkynder Helligånden og dens kraft, tilsigter, men ikke opnår – eller kun opnår som et plagiat – han udvirkede ved at samle mennesker om korsets ord, at de *blev grebet i deres inderste væsen af Kristus, blev født på ny, blev opfyldt af Kristi Ånd og kom under Helligåndens lederskab*. Det forholder sig nemlig således, at ingen, der er optaget med Helligånden, får del i den, medens enhver, der er grebet af Kristus, har og stadig får del i den!

Guds svaghed og Guds kraft

Hvis man skiller disse to ting fra hinanden, undgår man ikke at få en vildledende opfattelse af Gud. Da tror man, at Guds kraft er noget andet og mere end Guds svaghed. Sandheden er imidlertid, at uden Guds svaghed kan Gud ikke åbenbare sin kraft.

Hvis Jesus ikke havde åbenbaret sig i yderste svaghed – svag som et spædbarn i sin moders arme – svag som en flygtning på vej til Ægypten – svag, så han trængte til søvn, mad og drikke – svag, så han følte sig trætt til døden – svag, så han segnede under korset – svag i den yderste pine på

korsets rå planke – svag, så han opgav ånden og døde – hvad havde så det, mennesker kalder Guds kraft, udvirket? Intet, intet, intet, der kunne tjene os til virkeligt gavn!

Alle hans under og kraftige gerninger var ikke så store udslag af hans kraft som hans svaghed og magtesløshed på korsets træ. Her åbenbarede han Guds kraft i dens overvældende guddommelighed. Her blev synden bortskaffet, satan besejret og alle Guds og vore fjender trådt under fod! Det skete i yderste svaghed, thi det var Guds yderste kraft.

Kristus er og forbliver *Guds hemmelighed*. Guds kraft er en hemmelighed, som kødet ingen anelse har om. Alle Kristi kraftige gerninger under hans jordeliv er *tegn*, der alle viser hen til hans værk på Golgata, thi det var her, han i egentligste mening gjorde os syge raske, os spedalske rene, os blinde seende, os døve hørende, os døde levende – men det skete altsammen i den guddommelige svaghed, der er stærkere end menneskene og deres opfattelse af kraft!

Ak, hvor er det sjældent at høre *ordet om korset* forkyndt i dag i den svaghed, der er Åndens ægte kraft! En anden Jesus end han, som apostelen forkyndte, er trængt frem; det er en Jesus, der er helt anderledes »stærk« og »herlig« end den Jesus, Paulus forkyndte, og som derfor i modsætning til ham lover det kødelige menneske al den »kraft« og »herlighed«, som kødet ønsker sig; derfor hersker en anden ånd end den, der følger forkyndelsen af Kristus som korsfæstet, nu mangfoldige steder; forførelserne tager til, og vi behøver megen nåde for at blive bevaret – den nåde fås kun »ved korsets fod hos Jesus«, den opstandne og herliggjorte!

Den følgende artikel uddyber det her sagte mere konkret.

Hvad er åndelighed?

Kristus blev misforstået af alle, da han hang på sit kors. Ingen kunne fatte, at han var Guds salvede, Guds kraft og Guds visdom. Jo mere et menneske ligner Herren, des mere bliver han som han misforstået. Det ser vi tydeligt med apostelen Paulus.

Han var om nogen fyldt med Guds Ånd; han lod sig lede af Ånden i stort og småt; han talte Åndens ord – men han fremtrådte i *svaghed*, i frygt og megen bæven, båret af den frimodighed, der intet har med frækhed eller friskfyragtighed at gøre. Han var en *hellig* mand, præget af

ydmuyghed og kærlighed; han søgte aldrig sit eget, altid de andres bedste.

Han skriver et sted om sig selv og de andre apostle: »Jeg synes, Gud har stillet os apostle frem som de *ringeste*, ja, som *dødsdømte*; et skuespil er vi jo blevet for hele verden, både for engle og mennesker. Vi er *dårer* for Kristi skyld, I er kloge i Kristus; vi er *svage*, I er stærke; I er hædrede, vi *foragtede*« (1. Kor. 4,9-10).

Det var ikke nogen overdrivelse; sådan var det virkelig; han og de andre apostle lignede deres Herre så meget, at de som

han fremstod i menneskers og engles umiddelbare bedømmelse som de ringeste, som dårer, som dødsdømte – og det blev aldrig anderledes – hele deres liv forblev det sådan!

Derfor blev de naturligvis hele tiden fejlbedømt, ganske som Herren blev og bliver det. Paulus kunne ikke være en Åndens mand, udrustet med kraft fra det høje og visdom fra Gud! Det kan enhver da se! Hvis han var det, ville han naturligvis fremtræde helt anderledes »sejrende« i mægtig kraft og ikke være så svag og

magtesløs, at der ingen ende var derpå. Han manglede undertiden klæder og mad – hvorfor bad han ikke som andre »Åndens mænd« troens bøn og fik, hvad han behøvede? Paulus lå under for omstændighederne, men det gør ingen, der har sejr, herlig sejr i Kristus Jesus! Paulus er kort og godt ikke nogen Åndens kæmpe, ikke nogen tros-kæmpe, han mangler det væsentligste, han mangler Åndens kraft!

Sådan bedømte man ham. Der kom nogle vældige »Åndens mænd« til Korint efter Paulus, og de fik hurtigt apostelens åndelige børn overbevist om, at det var dem og ikke Paulus, der havde Åndens kraft. »Hans breve er myndige og strenge, men hans personlige optræden er svag, og hans tale (der »kun« handlede om Jesus Kristus og det som korsfæstet) er *ikke værd at regne med*« (2. Kor. 10,10). Det er en kort og rammende karakteristik af stakkels Paulus, som manglede det væsentlige, og korinterne billigede den – det var så sandt, som det var sagt – det kunne enhver hurtigt se!

De hævdede også, at Paulus levede på *kødelig vis* (2. Kor. 10,2), og det kunne de let bevise; hvorfor arbejdede han med sine hænder som teltmager? hvorfor levede han ikke »i tro«? hvorfor bad han ikke på Herrens eget ord om, hvad han behøvede, hvorfor manglede han ofte både det ene og det andet? Var han drevet af Helligånden, da ville det se helt anderledes ud i hans liv og virke!

Ja, det måtte korinterne naturligvis indrømme, thi det var jo indlysende sandt!

Summa summarum: Paulus var ikke nogen Åndens mand; de nye forkyndere med det »mægtige budskab« var det derimod!

Kejserens nye klæder

Inden vi går videre, vil jeg erindre om *H. C. Andersens* berømte æventyr, som alle kender, og som ligesom alle Andersens æventyr har en dybere mening, der altid er aktuel.

Kejseren var meget glad for prægtige klæder, og det benyttede to bedragerer sig af. De lovede kejseren at sy ham det vidunderligste og prægtigste tøj, han nogensinde havde set, og så havde deres tøj tilmed den forunderlige egenskab, at enhver embedsmand, der ikke duede i sit embede, og ethvert menneske, der var utilladelig dum, ikke kunne se det.

Bedragerne lod, som om de arbejdede på kejserens nye klæder dag og nat, men de lavede slet ingen ting. Når kejseren sendte en embedsmand hen for at se klæderne, kunne han intet se, men vovede ikke at sige det, for det ville jo afsløre, at han ikke duede i sit embede. Da kejseren skulle iføres de herlige klæder, kunne han

heller ikke se dem, for der var ingen, men han turde ikke sige det, for så duede han jo ikke som kejser.

Så blev han ført i procession i sin bare natskjorte, medens alle hans undersåtter udbød: »Hvilke mageløse klæder, hvilket dejligt slæb!« skønt ingen så noget, men alle var bange for at sige det, thi så duede de jo ikke!

Til sidst var der et lille barn, der udbød: »Men han har jo ikke noget på!« og så hviskede den ene det til den anden – men kejseren holdt sig endnu stoltere, idet han tænkte som så: »Jeg må jo holde processionen ud!«

Åndelighed og åndelighed

Hvorledes skal vi definere åndelighed? Det er *Kristus-lighed* – sådan lyder en definition, og den er god. Det er at *herliggøre Kristus* – sådan lyder en anden definition, og den er også god.

Men definitionerne lader, hvor gode de end kan være, nogle spørgsmål stå ubesvarede: hvad er det at ligne Kristus, og hvad er det at herliggøre ham?

Paulus' kritikere hævdede, at de herliggjorde Kristus, og at apostelen ikke gjorde det, i hvert fald ikke i samme grad som de, thi hele hans måde at leve og virke på var alt for svag til at kunne herliggøre den herliggjorte Frelser. Hvorledes kunne det herliggjorte Herren, at Paulus både manglede klæder og mad og således slet ikke fik et herligt svar på sine bønner: hvorledes kan sådan noget herliggøre en almægtig Herre, der klart og tydeligt har lovet at give os *hvadsomhelst*, vi beder om i hans navn?

Så havde de rigtignok andet og mere, der herliggjorde Herren. Derfor havde de et langt mægtigere budskab end han; han talte kun om Kristus som korsfæstet; det talte de naturligvis også om, men de nøjedes ikke med dette, thi de havde noget mere; de berettede om de mægtige ting, de havde udrettet i hans navn, og beviste dermed, at de havde kraft, og at evangeliet var langt mere herligt end det, Paulus i sin svaghed forkyndte.

Herliggjorde de ikke Herren langt mere end Paulus, og lignede de ikke Kristus mere end han? Jo, det kom korinterne til at mene; det var ikke til at afvise!

Åndelighed og åndelighed er imidlertid to ting. Der fandtes og der findes en *uåndelig åndelighed*, der er vidt udbredt, fordi den umiddelbart appellerer til det kødelige menneske (og glem ikke i denne forbindelse, at korinterne var *kødelige kristne*, og at Paulus kalder dem for *spæde børn* i Kristus, 1. Kor 3,1). Så findes der en *åndelig åndelighed*; den er som Herren en *hæmmelighed* og appellerer ikke umiddelbart til den menneskelige op-

fattelse og indstilling; det var den åndelighed, Paulus repræsenterede.

I den uåndelige åndelighed er der altid en stor portion selvhævdelse og selvforherligelse; alle, der taler om, hvad de har udrettet, især de, der – som det er almindeligt i dag – beretter om alle de undere og vældige helbredelser, de har været med til, forherliger sig selv, måske ikke bevidst, men alligevel; hos dem sporer man ikke Johannes Døberens indstilling: »Han bør vokse, *jeg blive mindre!*« Hertil kommer, at de ikke undgår at *overdrive, for ikke at sige: at lyve*. Lad mig derfor give dig det venneråd aldrig at gå til noget møde, hvor der reklameres med undere og tegn; du risikerer nemlig ved at gå derhen at blive forført.

I den åndelige åndelighed er det lige omvendt; der taler man aldrig offentligt om, hvad man har udrettet, og man fremtræder aldrig som en vældig person. Man er derimod skjult med Kristus i Gud. Derfor appellerer den åndelige åndelighed ikke til det uåndelige menneske, thi det vil have noget mere »vidunderligt og mægtigt« end Ordet om korset; især vil det have noget opsigtsvækkende, der rigtig kan »bevise«, at Gud er virksomt til stede.

At tale som en dåre

Paulus følte sig nu tvunget til at tale på samme måde som hans konkurrenter, der var trængt ind i menigheden i Korint og var ved at forføre den. Derfor taler han om sig selv. Men han føler, at han taler som en *dåre*. Læg mærke til, hvor ofte han anvender dette ord (*dårskab* og *dåre*) i 2. Kor. 11 og 12, se kap. 11,1, 16, 17 og 21 samt kap. 12,11. Hvad er en dåre? Det er ifølge Salme 53 enhver, der ikke regner med Gud. Ingen, der virkelig regner med Gud og kender ham, taler som disse dårlige arbejdere i Korint. Enhver, der udbasunerer, hvor mægtige ting han har udført i Herrens navn, er en dåre, der ikke regner med Gud. Det understreger apostelen, thi han væmmes ved at skulle tale en lille smule på denne måde. Den, der på den store dag henviser til alt det mægtige, han har udrettet i Herrens navn, vil blive vist bort som en dåre (Matt. 7,22-23). Hvordan kan nogen da tale offentligt herom uden netop at være en dåre?

Lad os da lytte til Paulus, vidende, at det ikke er med glæde, han beretter om sig selv. Skønt han er alt andet end en dåre, tvinges han til at tale som en dåre. Vi bliver imidlertid straks slået af, at han, skønt han som de nu taler i dårskab om sig selv, alligevel taler *helt anderledes* end de, thi han beretter *ikke om et eneste under eller en eneste helbredelse* – han beretter om noget helt andet!

Han begynder således: »Jeg har haft

fuldt op af slid og slæb, har tit været i fængsel, fået hug og slag i overflod og ofte været i dødsfare« (2. Kor. 11,23).

Stop et øjeblik! Mon de »vældige tros-kæmper« kan være med her fra begyndelsen? Kan nogen af vore dages »vældige undergørere« være med her fra starten af listen? Jeg kan i hvert fald slet ikke være med. Jeg har aldrig fået noget slag, og jeg har aldrig været i fængsel.

Lad os fortsætte med apostelen: »Af jøderne har jeg fem gange fået fyrretyve slag på eet nær« (vers 24). Jeg spørger atter: kan nogen være med? Paulus havde fået 195 slag af jøderne, nok til at slå et menneske ihjel flere gange!

Skal vi fortsætte sammenligningen: »Tre gange er jeg blevet pisket, en gang stenet« – hvad mon de »vældige Åndens mænd« i Korint nu sagde? – mon de slog øjnene ned? – mon de skammede sig? Næppe, thi sådanne mænd er satans tjener, skønt de kommer med Jesu navn (kap. 11,14-15).

Læs selv videre, og du kommer til at holde af denne mand, der »kun« har forkyndt Jesus Kristus og det som korsfæstet, skønt han havde uendeligt meget mere at berette om sig selv end nogen anden!

I vers 26 siger han: »ofte i farer«, og så nævner han de forskellige farefulde forhold, han har befundet sig i. Det kender jeg ikke noget til. Når jeg er på rejse, bliver jeg bekvemt indkvarteret hos gode venner eller på hotelværelser.

Det er tydeligt, at Paulus kvier sig ved at fremhæve sig selv, derfor afbryder han i vers 29 med at sige: »Hvem er skrøbelig, uden at også jeg er det? hvem er fristet til fald, uden det brænder i mig?« – en mærkelig selvafløring, som han tydeligvis kommer med, for at ingen skal få for høje tanker om ham – tænk, han siger rent ud, at han kender til fristelsernes koglespil – han vil for alt i verden ikke stå på nogen åndelig piedestal!

Derfor fortsætter han: »Hvis jeg skal rose mig, så vil jeg rose mig af min magtesløshed« (vers 30). Det kendte han til mere end nogen anden, thi han kendte Herren mere end nogen anden.

Følgelig beretter han om en episode i sit liv, som ingen stortaler nogen sinde vil omtale: »I Damaskus holdt kong Aretas' statholder damaskenernes stad bevogtet for at gribe mig.« Hvis det nu havde været en »Åndskæmpe« af den type, der optrådte i Korint, så ville han have fortsat med flammende blik og mægtig stemmeføring: »Men jeg stod fast på løfterne, og Gud greb ind, og jeg blev underfuldt udfriet,« og det ville have fået tilhørerne til at måbe af forundring over så vældig en tro. Paulus derimod beretter anderledes: »Jeg blev i en kurv firet ned gennem en luge i muren og slap ham af hændel!« Kan

du se ham krybe ind i kurven og sidde sammenkrøbet derinde og så blive firet forsigtigt ned ad muren ved nattetide! Er det en Åndens mand? Er det en troens mand? Er det ikke alt for almindeligt, nærmest ynkeligt? Mit svar er: det er apostelen Paulus!

Han føler sig tvunget til at fortsætte, men sukker: »Rose mig må jeg; det er ganske vist ikke gavnligt; alligevel går jeg nu over til at tale om syner og åbenbaringer« (kap. 12,1). Det havde de falske arbejdere i Korint nemlig bedåret og forbløffet hans åndelige børn med. Derfor fortæller Paulus i tredje person om et menneske (om han var i legemet eller uden for legemet, ved han ikke, Gud ved det), der for fjorten år siden blev borttrykket ind i Paradiset og hørte udsigelige ord, som det ikke er et menneske tilladt at udtale.

For fjorten år siden! I alle disse år havde han ikke sagt et ord om denne mægtige oplevelse, men tiet; han ville jo ikke vide af andet end Jesus Kristus og det som korsfæstet, thi beretninger om syner og åbenbaringer kan ikke hjælpe noget menneske i nogen henseende, men det kan Ordet om vor korsfæstede og opstandne Frelser i enhver henseende.

Paulus slutter sin dårskabstale om sig selv med at afsløre, at han har en torn i kødet, som han tre gange har bedt Gud tage fra ham, men Herren svarede ham: »Min nåde er dig nok!« Denne torn er en satans engel, der slår ham i ansigtet, for at han ikke skal hovmode sig af de overmåde høje åbenbaringer, der er skænket ham.

Med denne selvafløring udleverer han sig til en sønderlemmende kritik fra deres side, der repræsenterer den uåndelige åndelighed; han giver dem selv våbnene i hænde; de vil kaste sig over hans ord og sige: »Herren Jesus har tydeligt og klart sagt, at han vil give os *hvaðsomhelst* vi beder ham om – men naturligvis må man holde ud i bøn og tro og stå satan imod – det kender Paulus ikke til – han er ikke nogen Åndens og troens mand!«

Og de vil fortsætte: »Nu har han accepteret en satans engel – det strider i eet og alt imod Herrens løfter – det er os, der skal trampe på slanger og skorpioner – det er ikke dem, der skal slå os i ansigtet – vi har magt over hele fjendens hær!« Og de var sikre på, at de havde forsvaret Herrens ære og slået vagt om evangeliet og ordet om fuld forløsning!

De kendte altså Herren bedre end Paulus! Mener du også det? Eller aner du, at der er et svælg imellem den uåndelige og den åndelige åndelighed? Du får brug for at kende forskellen, thi den uåndelige åndelighed er ved at oversvømme hele kristenheden i dag.

Men Paulus lader sig ikke lokke til et

kompromis med dem, der anbefaler sig selv (kap. 10,12), derfor afslutter han sine dåragtige ord om sig selv således: »Langt hellere vil jeg derfor rose mig af min magtesløshed, for at Kristi kraft kan tage bolig i mig. Derfor er jeg vel til mode under magtesløshed (er du det?), under mishandlinger (det har vi aldrig prøvet, vore venner i Rusland har prøvet det!), i nød, i forfølgelser, under ængstende kår for Kristi skyld; thi når jeg er magtesløs, da er jeg stærk.«

Disse berømte ord, der citeres atter og atter, går langt ud over vor erfaring; de giver os et indblik i, at den, der er vel til mode under sådanne kår, han sejrer på tilsvarende måde som Lammet sejrede, da det bar sine tunge, tunge byrder stille uden at oplade sin mund og uden at kræve, at sejren skulle bestå i, at de svære byrder blev fjernet og de svære forhold ændret. Det så ikke strålende ud i den uåndelige åndeligheds bedømmelse, men det var strålende – det forstår den åndelige åndelighed!

Han har ikke sagt så meget som eet ord om undere og tegn! Hans dåragtige selvros har drejet sig om noget helt andet: slid og slæb, trængsel og møje, mishandling og forfølgelse, en torn i kødet og en ubeskrivelig magtesløshed – sandelig han var af Gud fremstillet som dødsdomt, og han fremstiller sig selv som dødsdomt! Underet, som han ikke omtaler, bestod i, at han alligevel levede (hvem overlever 195 slag, 3 piskninger og en stening?) og ikke alene levede, men var vel til mode, glad og kærlig, selvforglemmende og i tjeneste nat og dag! Hvilken kraft var det mon, som satte ham i stand dertil?

Han har som nævnt ikke sagt et ord om helbredelser, undere og tegn; hvorfor skulle han det? De havde jo fundet sted midt iblandt dem i Korint (kap. 12,12).

Vi ved ikke præcis, hvorledes hans konkurrenter berettede om sig selv; det er endda muligt, at de også udførte nogle undergerninger, thi det lader sig gøre, når man forkynder en anden Jesus og virker i en anden ånd, men mon de ikke, således som det hyppigt er tilfældet i dag, berettede om alt det mægtige, de havde udrettet andre steder, og smurte tykt på, thi det gør den slags mennesker altid.

Det faldt ikke apostelen ind at efterjappe eller efterligne dem; han var i modsætning til dem en sand apostel, og en apostels tegn og undere var sket midt iblandt dem, medens han selv var der. Det havde de åbenbart glemt eller overset!

Ordene og Ånden

Paulus var en mand, præget af sand åndelighed; hans modstandere udgav sig for at være mere åndelige end han, men de var i

et og alt beherskede af, hvad jeg har kaldt den *uåndelige åndelighed*.

En stor del af Paulus' gerning gik ud på at afsløre den uåndelige åndelighed og værne menighederne imod den. I dag løber den storm imod menighederne alle vegne og kan melde om strålende »sejre«.

Vi har altså brug for Paulus' hjælp i dag!

En af vanskelighederne i forbindelse med at afsløre forskellen mellem sand og falsk åndelighed er, at begge parter anvender de samme ord; de taler alle om Jesus, om Helligånden, om kraft og forløsning, men dog mener de noget forskelligt.

Begge parter siger, at Gud er *god*, men de mener ikke det samme. Var Gud god imod Paulus? Han blev som nævnt slået, pisket og stenet, fængslet, mishandlet, forfulgt, og han led brist på både klæder og føde.

Hvad mener vi, når vi siger, at Gud er god, og at der kun kommer gode og fuldkomne gaver fra ham til os? Var Paulus' mange mishandlinger og trængsler lutter gode og fuldkomne gaver, eller var de noget andet?

Det kødelige menneske forstår ved godhed, at det får sine ønsker opfyldt. Og hvad ønsker et kødeligt menneske sig? Det ved du godt! Derfor forstår et kødeligt menneske ved Guds godhed, at han indfrir alle menneskets ganske naturlige forventninger til tilværelsen.

Denne opfattelse spiller en mængde forkyndere på; det gjorde de på apostelens tid, det gør de i dag. Følgelig lover de menneskene på Guds vegne, at de vil have det godt, hvis de blot tror – Gud skal nok gøre alle de undere og kraftige gerninger, som må til, for at de skal få det godt, thi Gud er god og giver gode gaver!

Det er deres »åndelige« budskab. Det accepteres af mangfoldige, thi det passer jo helt ind i ethvert menneskes program og opfattelse af, hvad godhed er. Det er et budskab, som enhver kan forstå. Ingen kan forarges på Gud, thi han gør, hvad mennesket ønsker.

Men Paulus passer ikke ind i dette program, derfor skal han kanøfles – og det blev han! Han sagde også, at Gud er god, og at han kun gav gode gaver. Ordene var de samme, men *Åndsindholdet et helt andet*.

Lad mig, inden vi vender tilbage hertil, komme med nogle andre eksempler på, at de samme ord betyder noget forskelligt.

Begge talte om *Jesus* – men Paulus hævdede, at den Jesus, hans konkurrenter i Korint forkyndte, ikke var den Jesus, han forkyndte, men *en anden Jesus* (kap. 11,4). Man kan altså tale om Jesus, bruge hans navn, påkalde ham og dog være totalt fremmed for den Jesus, Paulus forkyndte. Ja, Paulus ville ikke vide af andet

end Jesus Kristus og det som korsfæstet, men det ville de andre rigtig nok – deres Jesus var en slags mirakelmager, som i følge deres løfter på hans vegne havde forpligtet sig til altid at gøre de undere, helbredelser og mægtige gerninger, som var nødvendige, for at det altid skulle gå hans tilhængere godt. Medens Guds svagheit stadig var til stede i den Jesus, Paulus forkyndte, var den overhovedet ikke til stede i den Jesus, de andre forkyndte. Derfor lovede deres Jesus menneskene et »herligt« liv i menneskelig betydning, medens den Jesus, Paulus forkyndte, »kun« lovede en herlig tilværelse i åndelig betydning, altså herlig, som Paulus' liv var herligt i alle hans trængsler.

De talte også begge parter om *Ånden*, men de mente noget helt forskelligt. Det kunne ikke være anderledes; når der er den Jesus, Paulus forkyndte, og den, de andre forkyndte, er der også den Ånd, der følger med forkyndelsen af Kristus som korsfæstet, og den anden ånd, der følger med den anden Jesus. I denne sammenhæng vender jeg tilbage til *H. C. Andersens* æventyr om *Kejserens nye klæder* – man kan nemlig råbe »*Helligånden, Helligånden, Åndens kraft, Åndens kraft*« så meget, så højt og så slagkraftigt, at alle til sidst, af frygt for at de ikke duer, tror, at Helligånden er mægtigt til stede, skønt der slet ikke er nogen hellig Ånd, men en helt anden ånd. Man kan også råbe »Jesus, Jesus!« så meget, at alle ikke vover andet end at tro, at han er meget nær, skønt det slet ikke er ham, der er der, men en anden Jesus! Ak, hvilken forførelse, hvilket bedrag!

Det er – skønt ordet *evangelium* anvendes – slet ikke evangeliet, men, som Paulus siger, et *anderledes* evangelium, et *andet* evangelium.

Pas derfor, kære venner, på ordene og deres ånds-indhold!

Kan der bygges bro?

Nej, det kan der ikke, det skal der ikke. Paulus kalder dem, der kom med et andet evangelium og bragte en anden Jesus og dermed en anden ånd ind i menigheden, for *falske apostle, svigagtige arbejdere*, der giver sig skin af at være Kristi apostle – ja, han omtaler dem som *satans tjenere*, der giver sig skin af at være retfærdighedens tjenere (2. Kor. 11,13-15). Ethvert samarbejde er udelukket.

Paulus bruger ikke uoverlagte ord, han forløber sig ikke, bruser ikke over i hid-sighed. Han taler ved Guds Ånd, skønt han taler så stærkt!

Han vil intet have med disse mænd at gøre, men han vil gerne have med sine åndelige børn at gøre, skønt de har ladet sig påvirke af de svigagtige forkyndere – han

vil nemlig hjælpe dem ud af forførelsen.

Det er imidlertid meget svært at hjælpe dem, der har ladet sig besnære, thi de tror jo, at de har fået noget særligt, og at Paulus, der vil hjælpe dem, ikke selv ejer det særlige. De er blevet grebet af en fornemmelse af noget »stort«, og de ser ikke, at de i virkeligheden er blevet grebet af et åndeligt hovmod. Vi ved ikke, om korinterne lod sig hjælpe af Paulus, eller om de fulgte de falske apostle.

Undertiden hjælper Gud i sin godhed de forførte ud af den uåndelige åndelighed ved at tildele dem nogle hårde slag, der slår alt det falske, ikke mindst det åndelige hovmod, i stykker og bringer dem til besindelse.

Forholdet er nemlig det, at hvis ikke de kommer ud af denne snare, kan de ende i den absolutte forførelse, thi satans mål med det er at rive dem ud af Herrens hånd. Det drejer sig ikke om en variation af evangeliet, men om et andet evangelium, altså et evangelium, der slet ikke er noget evangelium. Det er ikke bare en anden måde at sige tingene på, men det er løgn. Det er ikke et nyt lys, men det er mørke. Det er derfor, Paulus er så kategorisk, samtidig med at han sørger dybt over, at hans åndelige børn lader sig rive med af den slags ståhej.

Når Paulus sagde, at Gud er god, og når der i Det nye Testamente tales om, at han kun sender gode og fuldkomne gaver ned til os, må det forstås åndeligt. Den kødelige godhed er født af kødet og er kød. Det er den, flertallet vil have, men det er ikke den, Paulus og Det nye Testamente fremhæver. Den godhed, han taler om, har et andet indhold, den udspringer af, at kun een er god, nemlig Gud. At han er god, betyder, at han kan end ikke fristes af det onde. Og at han er god imod os, betyder, at han vil skænke os del i guddommelig natur, så vi kommer til at ligne ham mere og mere. Det er dertil, alle hans gode gaver sigter; derfor sendte han så mange trængsler over Paulus, thi gennem dem, der altså var gode gaver, kom apostelen til at ligne Herren mere og mere. Det forstår den uåndelige åndelighed ikke, men den åndelige åndelighed aner det, selvom den nu og da fristes til at forarges på Gud og bebrejde ham, at han ikke fjerner trængslerne og griber ind.

Ak, hvor forskelligt – helt forskelligt!

Sandelig, ikke enhver, der siger: »Herre, Herre!« kender Herren; ikke enhver, der træder frem i Jesu navn, kender Jesus; ikke enhver, der taler om Helligånden og dens kraft, kender Ånden!

